

Klimaatwetenschap is nep als politici de uitkomsten mogen verdraaien - en dat gebeurt

Posted on 22 oktober 2026 by Maarten van Andel

Tijdens 65^e plenaire vergadering van het International Panel on Climate Change (IPCC-65) is geen overeenstemming bereikt over de tijdlijn van het volgende onderzoeksrapport AR-7. IPCC-65 vond plaats van 12 tot 16 oktober in de Ethiopische hoofdstad Addis Ababa, en streefde naar consensus om AR-7 midden 2028 uit te brengen. Dat zou dan op tijd zijn voor de belangrijke klimaattop COP-33 in november 2028.

Tijdens die klimaattop moet de vijfjaarlijkse evaluatie van het Klimaatakkoord van Parijs plaatsvinden. Zonder het tijdig verschijnen van de nieuwste klimaatfeiten en -inzichten in onderzoeksrapport AR-7 zou die vijfjaarlijkse evaluatie niet goed kunnen plaatsvinden.

China, Rusland, Saoedi-Arabië, India, Iran en Kenia stelden in Addis Ababa dat er meer tijd nodig is voor AR-7, en wilden uitstel tot 2029. De Verenigde Staten waren

vanzelfsprekend afwezig, omdat Donald Trump bij zijn aantreden als president in 2025 uit het IPCC stapte. IPCC-voorzitter Jim Skea zag zich na vier dagen onderhandelen genoodzaakt om de vergadering te beëindigen zonder de beoogde consensus over onderzoeksrapport AR-7.

Politiek geïnspireerd

Het mislukken van IPCC-65 trok veel aandacht, commentaren en kritieken vanuit de hele wereld. Het is de voorlopige uitkomst van een al drie jaar slepend proces over de tijdlijn van AR-7. Iedereen kan daar iets van vinden, feit is wel dat China, Rusland, Saoedi-Arabië, India, Iran, Kenia en de VS samen met 3,5 miljard inwoners ruim 43 procent van de wereldbevolking vertegenwoordigen. China, Rusland en de VS zijn bovendien drie grootmachten die in belangrijke mate bepalen wat er op het wereldtoneel gebeurt.

Het dreigende uitstel van IPCC-onderzoeksrapport AR-7 is vanzelfsprekend politiek geïnspireerd. De VS, Saoedi-Arabië, Rusland, China en Iran vormen samen met Canada de top-6 van olieproducerende landen in de wereld. Zij produceren met ruim 52 procent meer dan de helft van alle olie, en zitten niet te wachten op een versnelde afbouw van fossiele brandstoffen. Het Europees Parlement zal in de aanloop van de komende klimaattop COP-31 naar verwachting aandringen op zo'n versnelde afbouw. COP-31 wordt gehouden van 9 tot 20 november in het Turkse Antalya, en daar zal ongetwijfeld ook het dreigende uitstel van AR-7 aan de orde komen.

Het is van belang om de gang van zaken rond klimaattoppen en IPCC-vergaderingen met enige afstand en objectiviteit te beschouwen, los van ieders mening daarover. Bijna de helft van alle wereldburgers wonen in landen die de hakken in het zand zetten of helemaal niet meedoen. Ruim de helft van alle olie komt uit landen die de energietransitie willen vertragen of stoppen.

De EU wil versnelling van een afbouw van fossiele brandstoffen die mondiaal helemaal niet plaatsvindt. Het wereldwijde verbruik van kolen, olie en gas blijft elk jaar stijgen. De mondiale CO₂-uitstoot is in de afgelopen tien jaar wel minder snel gegroeid dan in de tien jaar daarvoor, maar de jaarlijkse toename in de wereld is nog altijd vijf maal zo groot als de jaarlijkse afname in de EU.

EU: geen invloed op het mondiale klimaat

Als de EU haar 2,43 miljard ton CO₂-uitstoot per jaar in 2035 tot nul zou reduceren, zou de rest van de wereld dat tegen die tijd weer hebben toegevoegd. De EU heeft als klein rijk werelddeel derhalve geen invloed op het mondiale klimaat, en streeft een versnelling na van een energietransitie die niet plaatsvindt. Die onwelkome waarheid is de olifant in de kamer die angstvallig wordt genegeerd door het Europees Parlement en door de Europese Commissie van Ursula von der Leyen en Wopke Hoekstra.

De gang van zaken rond klimaattoppen en IPCC-vergaderingen toont aan dat alles wat het IPCC voor een breder publiek naar buiten brengt politiek is beïnvloed. Dat is ingebouwd in de officiële procedures waarmee die communicatie tot stand komt. Het meest recente volledige onderzoeksrapport AR-6 uit 2023 telde bijna 8000 pagina's. Een samenvatting daarvan op hoofdlijnen in het zogenaamde Synthesis Report (SYR) telde 113 pagina's. De samenvatting voor beleidsmakers (SPM) telde 32 pagina's. Deze samenvattende rapporten SYR en SPM komen tot stand na een politieke regel-voor-regel onderhandeling en goedkeuring van alle aan het IPCC deelnemende landen.

Dat betekent dat duizenden politici van over de hele wereld zeggenschap hebben gehad over wat er in die samenvattende rapporten staat en niet staat. Het wetenschappelijke gehalte van de samenvattende rapporten die door beleidsmakers worden gelezen en gebruikt is daarmee onbepaald, aangezien wetenschappelijke bevindingen en publicaties onverenigbaar zijn met politieke onderhandelingen en compromissen. Dat zegt op zichzelf niets over het realiteitsgehalte van die samenvattende rapporten, maar wel dat ze niet wetenschappelijk zijn.

Allerlei klimaatwetenschappelijke uitkomsten van het 8000 pagina's tellende volledige rapport kunnen door politici geherformuleerd, afgezwakt, aangedikt, weggelaten of vertraagd worden. Het is opmerkelijk dat duizenden prominente wetenschappers van over de hele wereld zich al decennia lang conformeren aan deze onwetenschappelijke werkwijze.

Vier eeuwen geleden bepaalde de paus dat de Italiaanse sterrenkundige Galileo Galilei niet mocht publiceren dat de aarde om de zon draaide in plaats van andersom. De vraag rijst in hoeverre dergelijke ideologische en politieke invloeden

de uitkomsten van de hedendaagse klimaatwetenschap vervormen.

Die vervorming kan zowel plaatsvinden in het belang van tegenstanders als in het belang van voorstanders van de energietransitie. Het is na de mislukte IPCC-65 in Addis Ababa wel duidelijk waar de grootste olieproducerende landen staan met hun vertragingstactiek. Het is even duidelijk waar de EU staat met haar versnellingsagenda. Beide kampen handelen meer uit politieke dan uit wetenschappelijke overwegingen, en niemand kan een inhoudelijk of moreel gelijk claimen.

Geen onafhankelijke zeggenschap

Je zou kunnen constateren dat elk relevant maatschappelijk thema in belangrijke mate politiek beïnvloed wordt, dus ook klimaat- en energiebeleid. Dat hoeft op zichzelf geen probleem te zijn, zolang we dat ook erkennen. Het wordt pas een probleem als van klimaat- en energiebeleid wordt beweerd dat het wetenschappelijk bepaald is, terwijl het dat niet is.

Wetenschap staat of valt met uitkomsten en publicaties. Het doen van wetenschappelijke experimenten en ontdekkingen is betekenisloos als ze niet wereldkundig worden gemaakt. Wetenschappelijke organisaties staan of vallen dus met de wetenschappelijke kwaliteit van hun publicaties, en met de onafhankelijke zeggenschap daarover. In die zin is het IPCC geen wetenschappelijke organisatie, omdat de vele prominente wetenschappers die ervoor werken geen onafhankelijke zeggenschap hebben over de wijze waarop hun bevindingen worden gecommuniceerd.

Afbrokkende financiering en draagvlak

Vanaf volgend jaar komt de financiering van het IPCC in gevaar, mede door het uitstappen van de VS en de dreigende vertraging van onderzoeksrapport AR-7. Voorzitter Jim Skea waarschuwde de lidstaten dat het geld in 2028 op kan zijn. Dat zal waarschijnlijk niet zo'n vaart lopen, maar het is wel een belangrijk signaal dat het internationale draagvlak van het IPCC onder druk staat. Dat hoeft niet verkeerd te zijn, want twijfel en kritiek zijn essentieel voor wetenschappelijke onafhankelijkheid en vooruitgang. Politiek conformisme is een recept voor tunnelvisie en stagnatie.

Het IPCC is na 38 jaar van steeds uitdijende vergaderingen, rapporten en klimaattoppen wel toe aan een knuppel in het hoenderhok. Het streven zou niet moeten zijn om vast te houden aan de structuren en werkwijzen, want het fossiele brandstofverbruik en de CO₂-uitstoot in de wereld blijven met de huidige aanpak structureel stijgen. De Verenigde Naties en het IPCC doen er beter aan om de samenstelling en methodiek grondig te herzien, en te zorgen dat de helft van de wereldbevolking die zich nu verzet weer mee gaat werken.

Zo'n broodnodige herziening zou in elk geval het uitbannen van politieke invloed op samenvattende rapporten moeten inhouden. Het zou tevens een expliciete inclusie van twijfels, kritiek en tegenstrijdige feiten over gangbare klimaattheorieën moeten bevatten. Consensus is geen maat voor wetenschappelijk waarheidsgehalte, en mag geen doel zijn van het IPCC. Met consensus en conformisme hadden Galileo Galilei, Isaac Newton, Marie Curie, Albert Einstein en Stephen Hawking ons nooit kunnen brengen waar we nu zijn.

Wynia's Week verschijnt 156 keer per jaar en wordt **volledig mogelijk gemaakt** door de donateurs. Doet u mee? [**Doneren kan zo.**](#) **Hartelijk dank!**